

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:
Gorizia, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177

PODUREDNIŠTVO:
Trieste, Vicolo d. Rose, 7 - tel. 37603

Polletna naročnina L 800
Letna naročnina L 1.500
Letna inozemstvo L 2.500
Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XIV. - Štev. 27 (698)

Gorica - četrtek 5. julija 1962 - Trst

Posamezna številka L 35

A. M. Slomšek in zedinjenje ločenih kristjanov

Osservatore Romano je objavil v nedeljo, dne 24. junija daljši članek o A. M. Slomšku za stoletnico apostolata za zedinjenje ločenih bratov. Članek navaja, da je bil Anton Martin Slomšek rojen 26. novembra 1800 v Ponikvi v mariborski škofiji. Njegovi starši so bili preprosti in pobožni kmetje. Slomšek se je odzval Gospodovemu klicu in leta 1811 vstopil v semenišče v Celovcu. Dne 8. septembra 1824 je bil posvečen za duhovnika. Potem ko je bil v župnijski in veroučiteljski službi, je bil leta 1846 pozvan, da nadomesti lavantinskega škofa msgr. Franciška Kutnarja. V to škofijo je v prvih časih spadala samo lavantinska dolina na Koroškem. Jožef II. je razširil njene meje in ji priključil še južno Štajersko, od reke Drave do Save in Sotle. Priključeni del je bil naseljen s slovenskim prebivalstvom. Samo v večjih središčih so bili tudi verniki nemškega jezika. Slomškov namen je bil narodno in versko prebuditi to prebivalstvo, ki je ostalo do takrat zanemarjeno. Poklical je v škofijo patre lazariste, da so mu pomagali. Posvetil se je obsežnemu pastoralnemu delu, pričel je pisati dela z versko in socialno vsebino, ustanovil je periodičen časopis Drobčinice in založniško družbo sv. Mohorja, ki še danes deluje. Napisal je tudi številne pesmi, da bi bolj zajel čustvo svojega naroda, ki tako ljubi poezijo. Skofu se je razen tega posrečilo, da je priključil svoji škofiji severno ozemlje reke Drave, kjer je živel okrog 200.000 Slovencev. Krški škofiji pa je odstopil nemško ozemlje Koroške. Na ta način je Slomšek združil v svoji škofiji vse štajerske Slovence.

Leta 1859 je Maribor postal rezidenca lavantinskega škofa. Skof je ustanovil veliko semenišče, postavil stolnico in škofovsko rezidenco. Njegove telesne sile pa so zelo občutille ta napor. Toda tistemu, ki mu je svetoval, da naj se malo odpočije, je odgovoril: »Ni potrebno, da živim; potrebno pa, da izvršim svojo dolžnost do konca.« Ker je hotel vedno ohraniti zvestobo svojemu narodu, je v teku svojega trudapolnega dela doživljal tudi prezir in preganjanje. Umril je v duhu svetosti 24. septembra 1862. Sedaj zaključuje žkofijski proces za njegovo beatifikacijo.

USTANOVITELJ BRATOVŠČINE SV. CIRILA IN METODA

Članek nato nadaljuje s tem, da poudarja, da je apostolska vnaša škofa Slomška šla preko mej njegove škofije in se razširila v vesoljni Cerkev. Njegova največja bridkost je bila ločitev slovanskih narodov od rimske Cerkve. Zato je ustanovil leta 1851 bratovščino sv. Cirila in Metoda z namenom, da bi molili za zedinjenje ločenih bratov. Bratovščino se je odobrila papež Pij IX. Bratovščina se je zelo razširila. Prišlo je do številnih prestopov odpadlih v katoliško vero. Ob njegovi smrti je bratovščina štela 34.000 članov. Leta 1864 pa 75.352. Papež Leon XIII. je z okrožnico leta 1880 slovesno potrdil kult sv. Cirila in Metoda in ga uveljavil v vesoljni Cerkev. Skof Slomšek je sestavil za zedinjenje ločenih bratov izredno lepo molitev, ki je v članku v celoti navedena in ki je ostala živa v njegovem narodu tudi po njegovi smrti.

Skof Slomšek je bil v resnici svetilnik za ves slovenski narod. Njegovo geslo »Sveta vera bodi vam luč, materin jezik pa ključ do edine resnične in zveličavne omike, je postalo geslo vsega katoliškega slovenskega naroda. Članek vatikanskega glasila Osservatore Romano zaključuje s tem, da poudari, da se moramo tik pred drugim vatiškim vesoljnim cerkvenim zborom spomniti te lepe osebnosti apostola za zedinjenje ločenih bratov.

PRIPRAVITI POT ZEDINJENJU

Z A. M. Slomškom smo se torej Slovenci uvrstili med prvoborce za zedinjenje lo-

čenih kristjanov davno prej, predno so drugi krščanski narodi na Zapadu začutili to potrebo. Rečemo lahko, da smo ravno mi po Slomšku dali v modernih časih pobudo vsem drugim za veliko delo zedinjenja, ki je v zadnjem stoletju od Slomškove smrti do danes prehodilo že zelo dolgo pot. Nismo pa še na cilju, kot je razvidno tudi iz dosedanjih priprav za vesoljni cerkveni zbor vatiškanski II. O tem piše dr. J. Vodopivec v zborniku Kraljestvo božje 1962, ki je te dni izšel, naslednje:

PRIPRAVITI POT ZEDINJENJU IN ZEDINJENJU

Tudi pri delu za zedinjenje kristjanov bo novi zbor zastavil svoje izredno veljavno. Zbor nima neposredno namena, da bi začel pogajanja za edinstvo z ločenimi brati. Danes je to popolnoma nemogoče, predaleč smo še od tega cilja. Pot do zedinjenja bo trnova in dolga. Sprva so si mnogi preveč obetali in so napačno umeli besedo »ekumenični« zbor, misleč, da se bodo na njem sestali ločeni bratje vse krščanske družine, iz raznih Cerkva in ločin. To bi bila za zdaj utopija. Udje ekumeničnega koncila so samo škofje katoliške Cerkve kot edino prave Kristusove Cerkve. Samo ti imajo pravico, z oblastjo, ki so jo prejeli od apostolov, odločevati o reformah v Cerkvah. Verjetno pa je, da bodo prišli zraven tudi nekateri zastopniki drugih, to je nekatoliških verskih skupin, a samo kot opazovalci. O tem je bilo govora na zadnjem plenarnem zasedanju Osrednje komisije, to je v načelu sprejeto in sv. oče je to možnost napovedal v buli »Humanae salutis«.

Ne moremo dovolj naglasiti, kako velikega pomena je ta sklep, ki je velika novost posebno za miselnost zadnjih stoletij. Ne bo tega lahko izvesti, a prisotnost drugoverskih opazovalcev, četudi v malem številu, bo na koncilu temeljnega pomena za medsebojno razumevanje in zblizanje. To lahko upamo; od tod do dejanskega zedinjenja pa bo potreba še dosti drugega. Koncil sam bo pripravil tla s tem, da bo prečistil notranje cerkveno življenje, ga izboljšal in s tem olepšal obličje Cerkve, da bodo drugoverci v njej laže videli edino pravo Kristusovo nevesto. Po koncilu, tako je večkrat naglasil sveti oče Janez XXIII. v svojem optimističnem gledanju, bo katoliška Cerkev zablestela pred očmi vsega sveta v novem sijaju in v zlati, žarki luči; in mnogim bo postalo jasno: to je v resnici pravo skrivnostno Telo Kristusovo. Na ta način, namreč zgolj posredno, bo koncil kakor zgovorno povabilo k zedinjenju.

Največja razdalja med nami in med pravoslavni in med protestanti je prav nauk o Cerkvah in o cerkvenem ustroju in o cerkveni oblasti, zlasti o papeževem prvenstvu in o njegovi nezmotnosti. Ta nauk je bil definiran na I. vatiškem vesoljnem cerkvenem zboru. Vedeti je treba, da vsa dogemska definicija v katoliški Cerkvah za vedno nespremenljive. II. vatiškanski zbor jih ne bo odpravil ne bistveno spremenil. To je izključeno. Možno in verjetno in zelo zaželeno pa je, da jih znova obrazloži in da pokaže, kako jih drugoverci pogosto napačno umejejo in se zato boje težav, ki dejansko ne obstoje. Pokazal bo, da Cerkev nikakor ni samo neka jeklena juridična mreža, v kateri so duše ujete in vanjo zadržane, marveč da je Cerkev tudi skrivnostno Telo Kristusovo, duhovni organizem milosti in tiste svobode, ki nam jo je Kristus prinesel in po kateri vedé in nevedé hrepeni vsak človek. Pokazal pa bo tudi, da je pravo življenje v Cerkvah ne samo vnanja disciplina, ampak mnogo bolj življenje v Kristusu in v Bogu po milosti in po zakramentih.

V jedru so to preproste resnice, a žal prav te niso vsem dovolj jasne in vidne.

Neodvisnost Alžirije

Alžirija je končno postala neodvisna država. Po nedeljskem ljudskem glasovanju je konec vseh ugibanj in dvomov o rešitvi alžirskega vprašanja, ki je skozi osem let bilo na dnevnem redu in zastrupljalo ne samo odnose med Francozi in Arabci, temveč tudi med zahodnimi zavezniki.

Nedeljsko ljudsko glasovanje je tako zapečatilo dolgoletne krvave napore in končno prineslo razčiščenje v enem najbolj zapletenih vprašanj, o katerem se je še do pred kratkim zdelo, da ni druge rešitve kot v neizprosni nada-

ljevanju brezupne krvave vojne v nedogled. 1. julij 1962 je zatorej toliko bolj zgodovinskega pomena tako za Alžirijo kot za Francijo. Za Alžirce pomeni kronanje dolgoletnih bojov in prizadevanj za neodvisnost dežele in istočasno začetek novega življenja v lastni državi. Za Francijo pa pomeni 1. julij 1962 konec 132 letne prisotnosti v Alžiriji ter obenem zaključek neizbežnega procesa razkrajanja njenega kolonialnega imperija. Ta proces se je pričel z izgubo Indokine, nadaljeval z izgubo Maroka in Tunizije in drugih afri-

skih ozemelj ter se v nedeljo uradno zaključil z izgubo 15 alžirskih departmanov, ki so za Pariz pravno veljali kot sestavni del francoskega narodnega ozemlja. — Tako živo je ločitev Alžirije posegla v miselnost in življenje Francozov. Zato pa je bil postopek tako dolg, mučen in krvav, a neizbežen. Tega se je ob dvanajsti uri zavedel sam francoski predsednik De Gaulle, ki je sicer velik rodoljub in zagovornik »veličine« Francije, namreč da proti toku zgodovine ni moči iti.

REZULTATI IN POTEK GLASOVANJA

Referendum v Alžiriji za neodvisnost je potekal v največjem redu, čeprav je še nekaj dni prej vladala bojazen pred teroristično dejavnostjo skrajnih OASovcev, ki so se še trmasto upirali v Oranu. Toda končno so se morali ukloniti. Glavni voditelji so zbežali povečini v Španijo.

Udeležba na volitvah je bila precej visoka (okrog 80%), posebno v arabskih predelih in naseljih, kjer je dosegla tudi 100%. Izid glasovanja je nedvoumno. Za »neodvisno Alžirijo in sodelovanje s Francijo« se je plebiscitirano izreklo preko 99% volivcev in to na demokratičnih in ne totalitarnih volitvah.

V naslednjih dneh (v torek) se je izvršil prenos oblasti od francoskega delegata generala Fouchet-a na časno izvršno alžirsko oblast, ki ji predseduje muslimanec Fares in v katero so vključili tudi nekaj ministrov časne alžirske vlade v begunstva, kateri načeljuje Ben Kadda. General De Gaulle je uradno priznal neodvisno Alžirijo z vladno izjavo, v kateri Francija jemlje na znanje izid nedeljskega glasovanja. Omenjeno izjavo je objavil tudi francoski Uradni list, s čimer je postala polnoveljavna za francosko vladno. — Pariška vlada je tudi že začela izvajati ustrezne posledice; imenovala je najprej svojega prvega poslanika pri alžirski vladi.

28. julija bodo Alžirci ponovno pozvani pred volilne žare, da izvolijo poslance v Narodno zbornico, katera bo potem dokončno iz svoje srede izbrala vladno ministere. V tem prehodnem obdobju vrši vladne funkcije, kot že omenjeno, časni izvršni odbor, ki so ga ustanovili v smislu določil evianskih sporazumov in ga te dni spopolnili z novimi osebnostmi begunske vlade.

SPOR

MED ALŽIRSKIM VODITELJI

Precejšnjo zaskrbljenost je povzročil težak spor, do katerega je prišlo med zmernimi in skrajnimi alžirskimi voditelji, ki so si bili do včeraj edini. Prav na predvečer ljudskega glasovanja je časna alžirska vlada v begunstvu odsvolila tri glavne vojaške poveljnike, ker so bajé nasprotovali izvajanju evianskih sporazumov. Podpredsednik begunske vlade Ben Bela, ki so ga Francozi pred kratkim izpustili iz konfinacije, se je skrivnostno umaknil v Tripolis (Libiji).

Zaradi tega nenadnega spora v vrstah alžirskih voditeljev se mnogi bojijo, da bi prišlo do državljanske vojne, posebno ker zadržane čet Alžirske osvobodilne fronte ni še jasno, za katero stran se bodo opredelile.

Goriški nadškof msgr. Pangrazio bo v nedeljo 8. julija ob 5^h popoldne obiskal Katoliški dom. Vabljeni vsi naši verniki iz mesta in dežele.

Za krščansko misel in slovenskega človeka

(Na občnem zboru SKS v Trstu)

Dovolite, da spregovorim nekaj besed v imenu mlajših sil, ki so po vojni dorasle na domačih tleh in želijo zastaviti lopato, da bi pomagale starejšemu rodu pri političnem delu med slovenskim ljudstvom na Tržaškem.

Življenje se razvija z blazno naglico. Stare navade, med njimi tudi mnoge lepe in zdrave, se spreminjajo ter izginjajo. Nastaja nov čas z novimi razmerami, ki jih bo treba upoštevati pri katoliško-umerjenem političnem delu med tukajšnjim slovenskim ljudstvom. Pred očmi imamo zgodovinsko odgovornost za tvorno življenje, predvsem pa za duhovno usodo slovenske narodne manjšine v Italiji, ki naj bi zaživela v svetel plamen iz globokih korenin naših očetov, pri čemer ne more preslišati časa tudi na političnem področju.

Sveža in sodobna krščanska usmerjena politična akcija slovenske narodne manjšine v Italiji bi morala izhajati iz dveh predpostavk:

1. Opravka imamo z novim tehnično mislečim človekom, ki stopa v atomski vek; 2. smo narodna manjšina, ki sicer ne sme in ne more biti odrezana od ostalega sveta, mora pa upoštevati svoje stvarno omejene možnosti in usmerjati svoje napore v reševanju svojstvenosti naših vprašanj in težav v okviru danih možnosti.

Najti moramo primerno govornico, s katero bomo lahko pritegnili tehničnega, (za javno življenje precej brezbriznega človeka), za politično in socialno delo, sloneče na krščanskih načelih. Pri tem ne smemo več misliti le na obrambo, ne moremo se zadovoljiti z zasilno akcijo v ozkih zaprtih krogih. Stopiti moramo na plan, v široko javnost in ji pripraviti privlačen recept, ki bo nudil našemu človeku osebno srečo, dostojno življenje, zagotovljen narodni obstanek in samobitni kulturni razvoj izven dušičnega totalitarizma ali

kakšne brezciljne ideologije. Naše delo mora temeljiti na zdravih in modernih krščanskodemokratskih temeljih.

Naš namen je, zbirati vse krščansko misleče pripadnike slovenske narodne manjšine ter skrbeti za njihove politične, narodnostne, gospodarske, socialne in kulturne potrebe.

Slovenska katoliška skupnost se v okviru ustave italijanske republike bori za politične pravice slovenske narodne manjšine. Slovincem mora biti zajamčena pravica do narodnostnega obstoja, do lastnega političnega zastopstva in državnih, deželni, pokrajinski in občinski upravi, kakor tudi sorazmeren dostop v politično-upravne organe in javne službe. Te pravice morajo biti uzakonjene v deželni zakonodaji in treba jih je dejansko izvajati. Londonško spomenico je treba uzakoniti in njene pridobitve razširiti na celotno deželo Furlanija-Juljska Benečija.

Slovenska katoliška skupnost naperja vse sile za ohranitev in okrepitev narodne samobitnosti slovenske manjšine v Italiji ter za neokrnjeno ohranitev narodnostnega sestava slovenskih krajev pred umetnim raznarodovanjem. Je proti slehernemu šovinizmu, za mirno in bratsko sožitje z večinskimi narodom, ako ta zajamči Slovincem nemoteno demokratično življenje in svobodno delovanje. Država je dolžna vzdrževati in pospeševati slovensko šolstvo vseh stopenj ter nuditi moralno in stvarno podporo slovenskim kulturnim in prosvetnim organizacijam, zlasti katoliškim, ki so bile doslej zapostavljene. Slovenska katoliška skupnost dviga zastavo narodnoobrambne dela in hoče buditi narodno zavest v ogroženih ali premalo zavednih slovenske manjšine. Zavednost ni samo narodna, ampak tudi krščanska dolžnost slehernega Slo-

(Nadaljevanje na 3. strani)

KRŠČANSKI NAUK

O nevarnosti za naše nadnaravno življenje

Bog hoče, da je naše nadnaravno življenje na zemlji čas preizkušnje in boja, tako da nebes ne dobimo v dar, ampak kot plačilo za zmago.

SKUŠNJAVA

Ko je bil Jezus v puščavi skušan, ga je vzel hudič s seboj na zelo visoko goro, mu pokazal vsa kraljestva sveta in njih slavo ter mu rekel: »Vse to ti dam, če predme padeš in me moliš.«

Tudi mi imamo, dokler živimo na zemlji, skušnjave. — Skušnjave nam povzročajo: hudobni duh, hudobni ljudje in naše grešno poželenje.

Bog skušnjave dopusti v naše zveličanje. Hoče, da se v njih izkažemo, pa tudi da spoznamo svojo slabost in postanemo ponižni.

Bog pa nam v skušnjavah tudi pomaga. Daje nam svojo milost, ker je zvest v svojih obljubah. »Bog je zvest in vas ne bo pustil skušati čez vaše moči, ampak bo s skušnjavo dal izid, da boste mogli prežeti.«

Skušnjavi se moramo takoj ustaviti in prositi Boga za pomoč. (Pobožen zdihljaj, znamenje sv. križa). Jezus je dejal: »Čujte in molite, da ne pridete v skušnjavo.«

Ce v skušnjavo privolimo, grešimo. Grešimo pa tudi takrat, če se brez potrebe zadržujemo v skušnjavi ali se ji le nemarno ustavljam.

Sv. Avguštin nas lepo uči: »Če se držimo Boga, zmagujemo hudobnega duha, če pa gremo sami proti hudobnemu duhu, smo premagani.«

Sveti brata Ciril in Metod

O svetih bratih Cirilu in Metodu podaja rimski brevir sledečo sliko:

Brata Ciril in Metod sta bila rojena v Solunu v družini pobožnih in plemenitih staršev. Metod je zaslovel v pravnih in vojaških vedah in je mnogo let opravljaval take službe.

Mlajši brat Ciril, ki mu je bilo ime Konstantin, se je posvetil premišljevanju in preučevanju svetih ved. Po očetovi smrti je obiskoval dvorno visoko šolo v Carigradu, kjer je zaslovel zaradi svetega življenja in velike učenosti.

Ko je cesar z bratom Metodom poslal k Hazarom, da bi pripravil pot krščanski veri, je v tavriskem Kerzonezu odkril relikvije svetega Klemena, papeža in mučenca.

Ko je moravski knez Rastislav prosil bizantinskega cesarja, naj pošlje moravskemu ljudstvu znanivce evangelija, sta bila za to poslanstvo določena Ciril in Metod.

Cez šest let so ga spet pri papežu Janezu VIII. osumili krive vere in da je kršil izročila. Poklican je bil v Rim, kjer je pred papežem Janezom, nekaj škofij in pred rimsko duhovščino z lahkoto dokazal, da se je sam vedno držal ka-

toliške vere in druge v njej vneto poučeval. Zato je apostolik takoj objel Metoda in ukazal, naj se njegova škofjovska oblast in slovansko bogoslužje še pismeno potrdita.

Kot Rim Cirilu je Moravska umrlemu Metodu izkazala najvišjo čast. Njun god pa, ki so ga slovanski narodi 5. julija že dolgo praznovali, je papež Leon XIII. ukazal obhajati vsako leto 7. julija v vesoljni Cerkvi z dnevicami in lastno mašo.

Sto tisoč vernikov v baziliki sv. Petra

Nad sto tisoč vernikov, Rimljanov in tujih turistov, se je na praznik sv. Petra in Pavla poklonilo na grobu sv. Petra v vatikanski baziliki.

Predsednik Segni pri sv. očetu

V tork je italijanski predsednik republike Antonio Segni bil na uradnem obisku pri sv. očetu Janezu XXIII. Predsednika je spremljal zunanji minister Piccioni in še številno drugo spremstvo.

V naglici današnjih dni kar ni časa, da bi se mudili pri posameznih dogodkih, ki jih Slovenci doživljamo v Rimu. Tako moramo danes poseči precej nazaj, če hočemo vsaj površno prikazati delavnost slovenske skupnosti v večnem mestu.

MIKLAVŽEVANJE

Najprej moramo omeniti uspešno prireditve sv. Miklavža se iz lanskega leta. Bil je prijeten večer, ki je razveselil stare in mlade.

PUSTOVANJE

Za pustni čas smo priredili vesel pustni večer, ki je zopet privabil številne Slovence. Sedaj imamo namreč na razpolago veliko dvorano na trgu Piazza Argentina.

Vsakokrat po skupni slovenski maši se tako v dvorani razvije živahno življenje. Poleg okrepčil so na razpolago nove knjige, slovenski koledarji, slovenske plošče, razne igre i. dr.

Prireditve privabljajo vedno nove Slovence, ki so bili doslej brez stika z nami. V jeseni jih mislimo še bolj povežati.

Med najvažnejšimi družabnimi dogodki rimskih Slovencev pa je vsakoletni majniški izlet.

LETOSNJI MAJNISKI IZLET

Letos smo obiskali opatijo Casamari pri Frosinone, Isola del Liri, kjer smo si ogledali slapove, nato pa se skozi Velletri vrnili po cesti Via dei Laghi nad Albanskim jezerom domov.

Opatija Casamari je v prijetni dolini. Okrog nje je polno manjših hrbov, v daljavi pa je videti že visoke gore. Okrog nje so žitna polja, drevesa z južnim sadjem, ciprese in prijeten gozd.

Po ogledu samostana in njegovih znamenitosti je imel preč. g. asistent pater Prešeren za nas sveto mašo, v teku katera smo peli velikonočne in Marijine pesmi.

Duhovniški in redovniški poklici v komunistični Emiliji

Pretekli teden je v zgodovinski cerkvi v Pieve di Guastalla v Emiliji pel svojo prvo sv. mašo novomašnik Giorgio Scaravelli. Ta nova maša ima svoj poseben pečat in je še vedno predmet velikega občudovanja v rdeči Emiliji.

Ameriški dijaki med počitnicami

Kakih 300 dijakov z različnih ameriških univerz se je javilo, da bodo med počitnicami šli na misijonsko delo v Mehiko. Studentje bodo v skupinah, ločeni po univerzah, s katerih prihajajo, pomagali pri graditvi kapel in šol.

Število slovenskih misijonarjev

Junijska številka Katoliških misijonarjev prinaša seznam vseh slovenskih misijonarjev in misijonark, ki trenutno delajo v misijonih med pogani v različnih delih sveta.

Polniti papeževo željo in tudi z naše strani pripomoremo z molitvijo, s prejetjem sv. zakramentov in darovanjem žrtev za srečen uspeh bližnjega drugega vatikanskega cerkvenega zbora.

Sledil je obed in sprehod na bližnji grič, kjer je bilo v resnici tako, kot je pripomnil pater Prešeren: »Tako lepo je kot pri nas na Slovenskem.«

Kot vsako leto, je bil tudi letošnji slovenski izlet za vse nadvse lepo doživetje. Naša dolžnost je, da se iskreno zahvalimo prijateljem, zlasti neumornemu monsignorju, ki se vedno najbolj žrtvuje, ki pa nikakor ne pusti, da bi ga imenovali.

ZBOROVANJE APOSTOLATA SV. CIRILA IN METODA

V nedeljo, dne 17. junija pa smo imeli v cerkvi sv. Antona verski obred za uspešen izid vatikanskega koncila, v dvorani ruskega zavoda pa prireditve Apostolata sv. Cirila in Metoda.

RAZNE NOVICE

Silen požar v tovarni Pirelli

V nekem velikem oddelku milanske tovarne Pirelli je v noči 29. junija nastal silen požar. Na srečo so se delavci še vsi pravočasno rešili.

Dramatično ženitovanjsko potovanje

Pierre Maudet z ženo Suzano iz Pariza si je izbral izredno ženitovanjsko potovanje. Naprosil je svaka pilota Gerarda, da bi ju z letalom prepeljal na Sicilijo.

frika 17, Japonska 6, Burma in ostala južna Azija 5, Formosa 4, Hongkong 3. Ostali so v drugih krajih.

Za te naše misijonarje so v preteklem letu darovali naši ljudje 6469 dolarjev, to je okrog 4 milijone lir.

Če računamo, da nas je Slovencev dva milijona, pride na vsakih 35 tisoč Slovencev en misijonar ali misijonarka.

stveno delo za zedinjenje, ki ga opravlja prelat Grivec. Slovenski sekciji Apostolata sv. Cirila in Metoda je želel čim boljši uspeh.

Pater Koren je nato v svojem govoru o namenih bodočega koncila poudaril, da ne gre za zedinjenje, marveč za versko obnovu, kot je to papež sam že večkrat poudaril.

Nato nam je pokazal nekaj najnovejših skioptičnih slik iz Moskve, Kijeva in Leningrada, kjer smo videli mogočne pravoslavne cerkve, ki so povečini spremenjene v muzeje.

Dve slovenski dekleti sta recitali Aleksejevo Molitev in Sorljive: Pozdrav od Vzhoda. Zatem je dr. Janežič prikazal delovanje slovenske akcije Apostolata sv. Cirila in Metoda in pričette tega v Trstu, v Gorici in drugod po svetu.

Sledil je organizacijski del, informacije o bodočem delu, prodaja zbornika Kraljestvo božje in drugih slovenskih del ter spisi novih članov Apostolata.

SLOVO PRED POČITNICAMI

V nedeljo, dne 24. junija pa smo imeli zadnjo skupno slovensko večerno mašo pred počitnicami.

mislimo, da so si vsi čudežno rešili življenje.

V poštnem paketu sinovo truplo

Silno ogorčenje je v nekem malem sardinjskem naselju vzbudila vest, da so nemške oblasti poslale sinovo truplo staršem v navadnem poštnem paketu.

Sv. Marija Goretti

Sv. Marija Goretti, dvanajstletna deklica, ki je dala svoje življenje, da je ohranila svoje devištvo in svojo čistost.

Rodila se je leta 1890 v Corinaldu blizu Ancone. V družini je bila revščina, zato se je družina preselila v bližino Nettuna.

Kmalu po prvem svetem obhajilu jo je Aleksander nekega poletnega popoldne napadel in zahteval, naj z njim prekrši zapoved čistosti.

To se je zgodilo 5. julija 1902. Marijo so takoj prepeljali v bolnišnico v Nettuno, kjer je drugi dan podlegla težkim ranam.

